

[Indenrigsministeren]

Som der på daværende tidspunkt blev givet udtryk for, er baggrunden for fremsættelsen at søge i spørgsmål om ansvarsplacering – dels ansvaret for den centrale styrelse af sundhedsvæsenet, og dels i muligheden for at få placeret og fastholdt et ansvar på andre af sundhedsvæsenets mange niveauer.

Hovedformålet med lovforslaget er derfor fortsat for det første at præcisere, at Sundhedsstyrelsens virksomhed hører ind under det sædvanlige parlamentariske ministeransvar – ligesom andre styrelser og direktorater. Ministeren bliver ikke personligt ansvarlig for indholdet af den uafhængige sagkyndige rådgivning fra Sundhedsstyrelsen. Men er der sket fejl, eller bliver Folketinget i øvrigt opmærksom på forhold, der ikke synes tilfredsstillende, påhviler det ministeren at redegøre for sagen over for Folketinget og i den forbindelse eventuelt modtage kritik for manglende organisation og tilsyn. Sundhedsstyrelsen skal som hidtil fungere som uafhængig sundhedsfaglig rådgiver for såvel Indenrigsministeriet som andre centrale og kommunale myndigheder.

For det andet er det fundet ønskeligt at modernisere og præcisere reglerne om behandling af patientklager og samtidig styrke patienternes retssikkerhed og tillid til klagebehandlingen, der har været kritiseret for at være præget af lægeligt selvdømme. Denne styrkelse af tilliden til klagesagsbehandlingen sker ved oprettelsen af et særligt nævn, sundhedsvæsenets patientklagenævn, med lægmandsrepræsentanter samt juridisk og faglig ekspertise. Nævnet skal være uafhængigt af både Sundhedsstyrelsen og Indenrigsministeriet. Som det blev nævnt, da lovforslaget blev fremsat 1. gang, er der her i landet tradition for, at afgørelser i sådanne sager i vidt omfang henlægges til særlige uafhængige organer – råd eller nævn – hvor lægfolk, fagfolk og jurister arbejder i afvejet balance i bedst mulig overensstemmelse med den almindelige retsfølelse inden for området.

Lovforslaget består af to dele. Den første del indeholder regler om Sundhedsstyrelsens og Statens Seruminstits virksomhed samt bestemmelser om autorisation til at udøve erhverv inden for sundhedsvæsenet. Disse regler erstatter reglerne i den gældende lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse. Reglerne om Statens Seruminstitut og autorisationsbestemmelserne er dog indholdsmæssigt

uændrede i forhold til de hidtil gældende bestemmelser. I forhold til det tidligere fremsatte lovforslag er der i øvrigt alene sket den ændring, at der nu er medtaget en bestemmelse om Statens Seruminstitut.

Lovforslagets anden del indeholder regler om sundhedsvæsenets patientklagenævn, der har til opgave at træffe endelige administrative afgørelser i sager om klager over sundhedspersonalet vedrørende dettes sundhedsfaglige virksomhed.

Amtskommunernes og kommunernes kompetence og forpligtelse til klagevejledning er nu fastslået i lovforslaget. Som en yderligere garanti for patienterne bestemmes endvidere, at de vil blive tilbudt klagevejledning i statsamterne om alle klagesager inden for sundhedsvæsenet. En sådan ordning med neutral vejledning fra en myndighed, der i forvejen har erfaring med vejledning på et retligt grundlag, vil medvirke til øget information om klageadgangen og derved fremme lovforslagets intentioner om at styrke patienternes retssikkerhed.

For at undgå en for voldsom belastning af patientklagenævnets formand er det desuden fundet hensigtsmæssigt med udpegning af 1 formand og 2 næstformænd, som på skift kan udgøre det juridiske formandskab og lede nævnets møder.

Det var oprindelig hensigten, at hele loven skulle træde i kraft den 1. januar 1987. Af praktiske grunde har det nu været nødvendigt at ændre datoen, således at reglerne om patientklagenævnet først træder i kraft 1. juli 1987.

Af beretning afgivet af kommunaludvalget 30. maj 1986 over beslutningsforslag fra Socialdemokratiet (nr. B 37) og Socialistisk Folkeparti (nr. B 39) om oprettelse af henholdsvis patientklagenævn og patientklagenævn/patientombudsmandsinstitution fremgår, at et flertal var enige med forslagsstillerne om behovet for et patientklagesystem. Flertallet var indstillet på, at denne sag bør klares sammen med en ny struktur for Sundhedsstyrelsen i begyndelsen af det kommende folketingsår.

Under henvisning hertil samt til den omfattende behandling, der blev lovforslaget til del ved 1. fremsættelse, forventer regeringen en hurtig vedtagelse af lovforslaget.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, tillader jeg